

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 49

Dr. Peter David Beter

27. augusta 1979

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný preklad historického textu. Neoverené tvrdenia o sprisahaniach, robotoidoch, úmrtiach a tajných operáciách sú tvrdeniami autora, nie overenými faktmi. Preklad zachováva jeho hlas a dobové vyjadrenia vrátane jeho hodnotení politických a náboženských skupín. Aj dátumy sú ponechané podľa originálu.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: <https://www.peterdavidbeter.com>

Ahoj, priatelia, tu je doktor Beter. Dnes je 27. augusta 1979 a toto je môj AUDIO LIST® č. 49. Keď vyslovujem tieto slová, pomalé, lenivé dni leta 1979 sa blížia ku koncu. Väčšine z nás je ľúto, že odchádzajú. Pre mnohých je leto obdobím, keď čo najviac ignorujú vonkajší svet. Je čas oddychovať, vyhrievať sa na slnku a predstierať, že dnešok plynulo prejde do zajtrajška bez zmeny či problémov. Televízne spravodajstvo v týchto neskorých augustových dňoch bolo plné príspevkov, ktoré túto náladu podporovali. Dokonca aj údajný prezident si zjavne našiel čas odložiť únavné vykonávanie svojej práce a týždeň či dlhšie nás televízne správy uistovali, že Carterova robotoidná rodina si vychutnáva pokojnú plavbu parníkom po Mississippi. Podľa všetkého tento robotoidný prezident nemal na práci nič okrem behania po palube, podávania rúk priaznivcom a opakovania toho istého prejavu o energetike. Ak on môže brať život tak zľahka, myslíme si, prečo by sme si neodдыхli aj my? Ale priatelia, práve v tejto chvíli svet vrie ako nikdy predtým.

Ak sa ako väčšina ľudí spoliehate na televízne správy a novinové titulky, svet sa môže zdať, že jednoducho plynie ako stará rieka; ak však chcete mať aspoň predstavu o tom, čo sa dnes skutočne deje, mali by ste počúvať krátkovlnné rádio. Zvyknite si počúvať BBC World Service, Radio Moscow World Service, Radio Australia, Radio South Africa, dokonca Radio Canada hneď vedľa nás. Často obsahuje dôležité správy, ktoré cez naše domáce veľké médiá nikdy nebudete počuť. Občas by ste si mohli naladiť aj Voice of America — aj tam možno počujete veci, ktoré v našich domácich spravodajských médiách nikdy nepočujete, a bez reklám. Priatelia, mali by ste ich však počúvať s určitou zhovievavosťou, pretože všetky majú vlastné zaujatosti. Na celej tejto nahrávke nie je dosť času ani na vymenovanie všetkých dôležitých oblastí kvasu v našom svete; na chvíľu vám však len načrtnem povrch a potom sa sami spýtajte, či je uhladený obraz našej krajiny a sveta z veľkých médií skutočný alebo umelý.

Nie tak dávno naše titulky zaplňali utečenci na lodiach z Vietnamu. Vietnam vyháňal veľké množstvo svojich obyvateľov — takmer všetci boli Číňania, nie Vietnamci. Vietnam sa stal klientským štátom Ruska a pripravuje sa na možnú totálnu vojnu s Čínou. Zo všetkých krajín práve Vietnam pozná nebezpečenstvá vnútorných rozbrojov v tomto čase, a tak všetkých, ktorí odmietajú spolupracovať so súčasným režimom, zhromažďujú a tým či oným spôsobom vyhánajú. Vietnam sa ponáhľa, pretože pozdĺž hranice s Čínou sa už znovu stupňuje napätie.

Utečenci na lodiach teraz predstavujú utečenecký problém ohromujúcich rozmerov. Státisíce ľudí sú natlačené v utečeneckých táboroch. Napriek tomu treba nedávne kroky Vietnamu zaradiť do správnej perspektívy. Počas 35 rokov nepretržitej vojny v Indočíne je hromadné vyhánanie politicky nežiaducich ľudí novým javom. V minulosti by bolo typickejšie konanie bývalého Pol Potovho režimu v Kambodži, teraz známej ako Kampučia. Keď pred niekoľkými rokmi čínsky podporovaný Pol Potov režim prevzal kontrolu nad Kambodžou, začala sa vláda teroru. Tvrdilo sa, že vlastná vláda zavraždila viac než milión

Kambodžanov. Väčšina patrila k strednej vrstve bez ohľadu na etnický pôvod. Takto Pol Potov režim zlomil chrbticu akémukoľvek možnému odporu. Keby súčasný režim vo Vietname pokračoval podľa týchto tradičných metód, neexistovali by utečenci na lodiach — namiesto nich by boli iba masové hroby po celom Vietname. Neboli by televízne zábery úbohých utečencov natlačených v člnoch a neboli by spory o vietnamské konanie; pretože nanajvýš by sme počuli zopár prechodných fám — potom by bolo opäť ticho.

Zmena správania Vietnamu, priatelia, je výsledkom ruského tlaku. Od konca vietnamskej vojny bol vo Vietname vykorenený všetok zostávajúci čínsky vplyv. Vietnam je teraz výlučne ruským klientským štátom a podobne ako samotné Rusko sa zbavuje vnútorných nepriateľov vyhánaním. Pokiaľ ide o krvavý Pol Potov režim v Kambodži, ten nedávno zvrhla vietnamská invázia.

Kvas v Indočíne je viditeľný aj inde. Spojené štáty nedávno začali urýchľovať dodávky zbraní do Thajska; vláda Spojených štátov sa však teraz dostáva pod ruskú kontrolu, takže osud Thajska je prakticky už spečatený. Čoskoro aj ono vstúpi do ruskej sféry.

Pokračujúce ruské obkľúčovanie Číny postupuje ďalej. Začiatkom roka 1978, priatelia, som vás upozornil, aby ste sledovali, ako sa americké dvere začnú dokorán otvárať červenej Číne. V priebehu niekoľkých mesiacov boli správy plné komentárov, že sme sa rozhodli hrať takzvanú „čínsku kartu“. Bol to všetko panický pokus skutočných vládcov Ameriky získať čas proti Rusku. V posledných mesiacoch roka 1977 Rusko vytrhlo Spojeným štátom vojenskú kontrolu vesmíru. Tým sa úplne zmenila mocenská rovnováha medzi Východom a Západom; po smrti skutočného Leonida Brežneva 7. januára 1978 si však naši vládcovia mysleli, že majú šancu. Očakávali, že Kremľ rozdelia vnútorné boje o určenie Brežnevovho nástupcu. Mysleli si, že Kremľ dokáže dva až tri roky udržiavať vyvedený z rovnováhy. Tento čas by využili na urýchlené napredovanie tajných zbrojných programov. A tak sa Amerika pokúsila hrať „čínsku kartu“. Ešte pred koncom roka 1978 Carterova administratíva oznámila, že Spojené štáty nadväzujú diplomatické vzťahy s Čínou, bol to však čin čistého zúfalstva. Zosnulí štyria bratia Rockefellerovci vážne podcenili súdržnú skupinu kresťanov, ktorá teraz vládne Rusku. Od marca 1978 je najvyšším mužom v Kremli maršal Dmitrij Ustinov. Vo vhodnom čase odstúpi v prospech mladšieho muža, zatiaľ je však mocenská štruktúra Kremľa stabilná a účinná.

Súčasný udalosti v Ázii dokazujú dôležitú skutočnosť. Americký pokus hrať takzvanú „čínsku kartu“ zlyhal. Už ani nie je módné hovoriť v týchto pojmoch. Čínska invázia do Vietnamu začiatkom tohto roka 1979 ukázala Spojené štáty ako papierového tigra v Ázii. Naproti tomu postavenie Ruska tam stále rastie. Ako som dávno odhalil, Čína v skutočnosti hrala „americkú kartu“, aby si zabezpečila čo najlepšiu dohodu s Ruskom. Budúci mesiac sa v Moskve začnú formálne rozhovory medzi Čínou a Ruskom o zlepšení vzťahov medzi nimi.

Pred šiestimi rokmi som vo svojej knihe varoval pred silami vedúcimi k obrovskej novej ázijskej osi. Dnes táto os postavená na Rusku, Číne a Japonsku vzniká, ale Rusko zabezpečuje, aby nikto nepochyboval, kto bude jej vodcom. Ani v predvečer významných rozhovorov medzi Ruskom a Čínou Rusko neváha ukazovať obviňujúcim prstom na Čínu. Pozrite sa napríklad na Afganistan na južnej hranici Ruska, ktorý je teraz ruským klientským štátom. Občianska vojna tam prebieha deväť mesiacov. Začiatkom tohto mesiaca sa priamo v hlavnom meste Kábule odohrala štvorhodinová prudká bitka. Afganské rádio obvinilo vycvičených partizánov, kontrarevolucionárov, že vstúpili do Afganistanu zo susedného Iránu a Pakistanu; Rusko obviňuje, že niektorí z týchto votrelcov boli vycvičení v Číne.

Takto, priatelia, Rusko vyvíja tlak nielen na Čínu, ale aj na Pakistan a Irán. Je to súčasť ruského sústredenia na pohraničné štáty, ktoré som vysvetlil v minulosti. Afganistan aj Irán hraničia s Ruskom

a Rusko chce bezpečné hranice. Pakistan je pozemným mostom z Afganistanu k Arabskému moru. Rusko historicky chcelo pozemný koridor v tejto oblasti na prístup k Indickému oceánu. Aj inými spôsobmi dostáva Pakistan dobrý dôvod premyslieť svoj postoj k Rusku.

Vzťahy Pakistanu so Spojenými štátmi sa v poslednom čase zhoršili. Začiatkom tohto mesiaca, 11. augusta, New York Times zverejnil ohromujúce politické plánovanie v ministerstve zahraničných vecí. Pakistan je veľmi blízko vytvoreniu vlastnej atómovej bomby; Times však odhalil, že Spojené štáty zamýšľajú Pakistan tak či onak zastaviť. Jedna z konkrétne zvažovaných možností vyvolala ostrý pakistanský protest — a niet divu. Touto možnosťou sú tajné operácie. To, priatelia, je presne tá možnosť, ktorú Spojené štáty použili minulý november v Guyane. V prípade Pakistanu by tieto operácie zahŕňali sabotáž jeho atómových zariadení. Tu doma má byť, samozrejme, sabotáž nepredstaviteľná.

Po celom svete má kvas čoraz viac príchut dramatickej zmeny. Napríklad pred necelým desaťročím Spojené štáty podporovali Pakistan vo vojne s Indiou; a India má atómovú bombu už päť rokov — teraz však Spojené štáty údajne chcú zabrániť Pakistanu, aby ju získal. Veci sa však zmenili, priatelia. Rockefellerovci boli pred desaťročím na vrchole moci. India bola určená na podrobenie v pláne, ktorý neskôr odstránil Indiru Gándhiovú z moci. Ako som však odhalil v nedávnych nahrávkach, štyria bratia Rockefellerovci už nežijú. Aj ich starí spojenci, ktorí ich zvrhli, ateistickí bolševici, boli zastavení. Teraz je to Rusko, ktoré ovláda takmer všetky najvyššie poschodia vlády Spojených štátov; a zatiaľ čo Pakistan premýšľa o zmenenej Amerike, Indira Gándhiová pripravuje návrat v Indii.

Za posledný rok zostala tá najväčšia zmena v našich každodenných správach neohlásená. Skončila sa dynastia — dynastia Rockefellerovcov. Začalo sa to pred rokom minulý mesiac najstarším zo štyroch bratov, Johnom D. III. V Audio liste č. 36 som odhalil, ako jeho smrť spôsobí rozpad Rockefellerovho úsilia v Afrike a Ázii, a dnes bezhlavý Rockefellerov kartel rýchlo stráca v južnej Afrike. Iniciatíva sa presúva späť k Británii, ktorá nadviazala osobitný tajný vzťah s Ruskom. Pokiaľ ide o Áziu, už som poukázal na zrútenie americkej stratégie takzvanej „čínskej karty“, napriek súčasnej návšteve robotoida Mondalea v Číne.

Keď sa obrátíme k Perzskému zálivu, stále počujeme o amerických plánoch veľkých síl na riešenie mimoriadnych situácií. Tieto sily, známe ako „Zbor rýchlej reakcie“, by sa v čase krízy ponáhľali do zálivu chrániť našu životne dôležitú ropnú tepnu; v samotnej oblasti zálivu však tento plán vyvolal protestné výkriky. Je odnožou plánu, ktorý som zverejnil pred rokom, na prípravu amerického prvého úderu proti Rusku; aj bez poznania toho je však každému zrejmé, že tieto sily by znamenali problémy. Kuvajt už verejne oznámil, že Spojené štáty nesmú tieto sily v zálive rozmiestniť. Ak to urobíme, Kuvajt zničí vlastné ropné vrty.

V tomto čase minulého roka bol iránsky šach ešte pri moci, ale prevrat v Iráne, ktorý súvisel s tajným americkým vojnovým plánom, ukončil jeho vládu začiatkom tohto roka. Revolúcia v Iráne mala tiež zablokovať prístup British Petroleum k iránskej rope. Tým zostal prakticky celý koláč veľkému ropnému kartelu Rockefellerovcov; Chomejního režim sa však čoraz viac ukazuje ako nepohodlná bábka veľkých ropných spoločností. Irán teraz destabilizujú vnútorné rozbroje medzi Kurdmi, Arabmi a ľavicovými Iráncami; v poslednom čase sa v Iráne konali obrovské demonštrácie v prospech Organizácie za oslobodenie Palestíny. Iránske demonštrácie boli aj proti Izraelu a Spojeným štátom, akoby boli jedným celkom. Medzitým izraelské delostrelectvo takmer denne naďalej ostreľuje južný Libanon, a predsa došlo k zjavnému posunu americkej politiky na Blízkom východe. Pred niekoľkými týždňami izraelský minister zahraničných vecí Dajan verejne povedal, že nedávno nastal posun. Prišli oficiálne popretia, ale teraz aféra Andrewa Younga vyvolala výbuch v politike Spojených štátov na Blízkom východe a tu doma bolo tlejúce napätie medzi černochochmi a Židmi rozduchané na otvorené

plamene.

A tak to ide, priatelia. Kamkoľvek sa pozriete, uvidíte kvas zmeny. Jedným spôsobom je povedať si, že všetky tieto veci spolu nesúvisia, presne ako ich podávajú správy. Z tohto pohľadu nemožno svetové udalosti pochopiť, ba ani si ich zapamätať. Je to postoj, ktorý hovorí: ľudské udalosti nemajú príčinu, jednoducho sa stávajú. Priatelia, všetko, čo vidíme, však má príčinu. Slnko nevychádza každý deň náhodou — má to dôvod; a svet sa nevíri vetrami zmeny náhodou — má to dôvod. Tento mesiac, ako vždy, chcem upriamiť vašu pozornosť na dôvody súčasných udalostí. Keď ich poznáte, dokážete jednotlivým udalostiam v správach lepšie porozumieť sami. Možno ich nemôžete vždy priamo ovplyvniť, ale vždy je lepšie vedieť, než byť zaskočený; a pre tých, ktorí nevedia, bude v týchto dňoch radikálnych zmien veľa prekvapení.

Moje tri osobitné témy tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Ruská premena americkej politiky na Blízkom východe.

Téma č. 2 — Domáce dôsledky aféry Andrewa Younga.

Téma č. 3 — Ruská vojna na dvoch frontoch proti svetovej moci Rothschildovcov.

Téma č. 1 — Jednej letnej noci v roku 1974 som bol v štúdiu newyorskej rozhlasovej stanice. Bola to stanica WMCA a program bol slávny LONG JOHN NEBEL SHOW. Zosnulý Long John Nebel ma už dlhší čas požíval do svojho programu ako hosťa raz mesačne približne na šesť hodín. V tú noc mi však položili otázku o Blízkom východe. V odpovedi som okrem iného povedal, že tamojšie problémy sa začali Palestínčanmi a Izraelčanmi a skončia sa Palestínčanmi a Izraelčanmi. Mnohí sionistickí poslucháči boli týmito slovami šokovaní. Pre nich Palestínčania neexistovali; a od tej noci mi už nikdy nedovolili vystúpiť na WMCA ani na žiadnej inej newyorskej rozhlasovej stanici. Vtedajší majiteľ WMCA je teraz šéfom VOICE OF AMERICA. Viete si to predstaviť?

Už je to päť rokov, čo som vyslovil tie zakázané slová o Palestínčanoch. Dnes, rovnako ako vtedy, sionisti tu aj v Izraeli nepriateľsky reagujú už na samotné slovo „Palestínčan“; a počas väčšiny týchto piatich rokov americká politika voči Palestínčanom odzrkadľovala politiku sionistov a Izraela.

Pred štyrmi rokmi, v roku 1975, zosnulý minister zahraničných vecí Henry Kissinger tajne zaručil Izraelu, že táto politika bude pokračovať. Kongres sa k tejto politike nikdy nevyjadril. Ešte 26. marca tohto roka 1979 americká politika stále vylučovala Palestínčanov. V ten deň bola vo Washingtone podpísaná takzvaná „egyptsko-izraelská mierová zmluva“. Nijako nemenila túto politiku z roku 1975, a tak naďalej nechávala Palestínčanov za dverami.

V Audio liste č. 44 som vysvetlil, ako mala táto tajná politika veľmi rýchlo viesť na Blízkom východe k vojne, nie k mieru. To následne malo viesť k americkému prvému jadrovému úderu proti Rusku. Tajný americký plán, ktorý som zverejnil pred rokom v tomto mesiaci v Audio liste č. 37, rýchlo napredoval, ale odvtedy sa v americkej zahraničnej politike odohrávali dramatické zmeny. Zahrňa to našu zahraničnú politiku všeobecne a politiku na Blízkom východe osobitne. Zmeny sa začali minulý apríl 1979 v zákulisí. Vtedy ešte neboli viditeľné verejnosti, ale v tom mesiaci som poslucháčom oznámil, že vo Washingtone vypukla tajná vojna „dvojníkov“. Spravodajské služby Ruska, Británie a Izraela zápasili o kontrolu nad vládou Spojených štátov. Naša vlastná CIA bola v rozklade. CIA bola vždy súkromnou detektívnou agentúrou Davida Rockefellera, ale vtedy už bol David Rockefeller mŕtvy, nahradený „dvojníkom“. Rockefellerova moc v Amerike bola rozbitá. V Audio liste č. 45 som oznámil,

že Rusko získava vo vojne „dvojníkov“ prevahu. Nasledujúci mesiac som mohol odhaliť, prečo vyhrávali. Tiež som oznámil, že sa uskutočnili dve mimoriadne tajné diplomatické kyvadlové misie na Blízkom východe. Zahŕňali to, čo sa javilo ako najvyšší americkí predstavitelia, v skutočnosti však išlo o ruskú operáciu na zastavenie blízkovýchodného vojnového plánu. A to bol iba prvý krok ruského plánu na revolučnú premenu politiky Spojených štátov na Blízkom východe.

Zdá sa, že mnohí poslucháči ignorovali podrobnú správu o týchto misiách, ktorú som podal v Audio liste č. 46. Jednak vtedy vo veľkých spravodajských médiách nebol ani náznak tohto vývoja; a ak už niečo, Blízky východ sa zdal byť odsunutý do úzadia. Myslím si však, že mnohí mohli prehliadnuť význam misií aj z iného dôvodu. Audio list č. 46 bol nahrávkou, v ktorej som prvýkrát odhalil ruskú tajnú zbraň — „organické robotoidy“. Tieto umelé, živé tvory podobné robotom sú šokujúce a ohromujúce. Už ich samotná existencia je tvrdou skutočnosťou, ktorú je ťažké vstrebať; keď som teda neskôr na nahrávke opísal ich použitie pri misiách, mohlo to v porovnaní s tým znieť ako maličkosť. Priatelia, udalosti posledných dní týkajúce sa Blízkeho východu sú priamym výsledkom týchto misií! Začali radikálny posun americkej politiky na Blízkom východe, pretože túto politiku teraz určuje Kremeľ. Naliehavo vám odporúčam vrátiť sa a znovu si vypočuť to, čo ste počuli v Audio liste č. 46, najmä o blízkovýchodných kyvadlových misiách; potom by pre vás udalosti posledných dní mali byť oveľa zrozumiteľnejšie.

Osemnásteho júna 1979 sa vo Viedni v Rakúsku uskutočnil podpis SALT II. Americký obrat v prospech SALT II je ďalším aspektom ruského preberania moci tu. Rozoberal som to v nedávnych nahrávkach; v ten istý deň ako podpis SALT II sa však vo Viedni uskutočnilo aj ďalšie dôležité stretnutie. Robotoidná náhrada ministra zahraničných vecí Cyrusa Vancea sa stretla s rakúskym kancelárom Brunom Kreiským. Kreisky je Žid; podobne ako mnohí Židia však nemá sympatie k politickej sile známej ako sionizmus. V nedávnej minulosti prudko útočil na vládnuce kruhy v Izraeli. Vo verejných vyjadreniach používal na opis izraelskej vlády slová ako „paranoidná“ a „policajný štát“. Tvrdá skupina kresťanov, ktorá teraz vládne Rusku, úplne súhlasí. Podobne ako Kreisky, aj Rusi často verejne ostro napádali sionizmus. V tretej téme poviem viac o spore okolo sionizmu, pretože tento spor sa teraz dostáva do centra zápasu o budúcnosť celého ľudstva.

Na stretnutí Kreiského s Vanceovým robotoidom sa diskutovalo o diplomatickom postavení Palestínčanov. O desať dní skôr už mal americký veľvyslanec v Rakúsku Milton Wolf stretnutie s predstaviteľom OOP. Kreisky povedal, že zamýšľa pozvať vodcu OOP Arafata na formálnu návštevu Viedne. Takto by začal takmer oficiálne uznanie OOP ako politickej sily. Ôsmeho júla Arafat prišiel do Viedne, čo vyvolalo titulky v Európe. Medzitým sa už v Rakúsku uskutočnili tri stretnutia amerického veľvyslanca Wolfa s predstaviteľom OOP. Tridsiateho prvého júla začal robotoid Jimmyho Cartera pripravovať pôdu pre aféru Andrewa Younga. V rozhovore robotoid Carter prirovnal palestínsky problém k hnutiu za občianske práva v Spojených štátoch. Izraelskí vodcovia celé dni zúrili a ich sympatizanti v tejto krajine odsudzovali Carterove poznámky. Piateho augusta sa izraelský minister zahraničných vecí Dajan verejne sťažoval, že za posledné približne dva mesiace, citujem: „Došlo k posunu v politike Spojených štátov.“ Tento posun, priatelia, sa začal tajnými robotoidnými misiami, ktoré som odhalil pred tromi mesiacmi. Trinásteho augusta osobitný vyslanec pre Blízky východ Robert Strauss, či skôr Straussov robotoid, vystúpil pred Americkou advokátskou komorou v Dallase. Povedal, že Spojené štáty sú oddané bezpečnosti Izraela, ale aj, citujem, „legitímnym právam palestínskeho ľudu“. V ten istý deň sa začala aféra Andrewa Younga. Časopis NEWSWEEK zverejnil príbeh, že Young ako veľvyslanec pri Organizácii Spojených národov sa stretol s pozorovateľom OOP pri OSN Zehdim Terzim. Nasledujúci deň izraelská vláda hlasno protestovala proti Youngovmu konaniu. O deň neskôr, 15. augusta, rezignoval.

Minulý mesiac som vás upozornil, aby ste sledovali ďalšie meniace sa tváre v mocenských pozíciách tu v Spojených štátoch. Odchod Andrewa Younga je súčasťou tejto „výmeny stráží“, je však aj oveľa viac. Jednak Youngova aféra zvýraznila skutočnosť, že americká politika na Blízkom východe sa mení, a urobila to spôsobom, ktorý vykreslil Palestínčanov v oveľa priaznivejšom svetle než v minulosti. Pre Rusko je rovnako dôležité, že Izrael bol nalákaný, aby si sám poškodil povest'. V minulosti mohol Izrael vždy tvrdiť, že OOP znemožňuje mier; teraz sa však OOP sústreďuje na diplomatickú snahu o pokojné usporiadanie s Izraelom. Izraelskou odpoveďou bola snaha tento proces sabotovať. Celosvetovou reakciou bolo začať sa pýtať, či Izrael skutočne chce mier. Napríklad 17. augusta BBC odvysielala rozhovor s Antonym McDermottom z londýnskeho Financial Times. Spýtali sa ho na názor na izraelský cieľ pri vyvolaní Youngovej rezignácie. Odpovedal sčasti takto, citujem: „Predpokladal by som, že keby OOP nejakým zázrakom vystúpila a povedala: ‚Prijímame existenciu Izraela,‘ bolo by to pre pána Begina mimoriadne nepríjemné, pretože ich neustále prirovnáva k nacistom.“ Rusko predvídalo, že sa Izrael pokúsi zastaviť posun americkej politiky. Aféra Andrewa Younga spôsobila, že Izrael si týmto úsilím uškodil sám.

Svetová mienka o Izraeli sa mení; pre Izrael však môže byť najhorší neúspech priamo tu v Spojených štátoch, pretože domáce dôsledky aféry Andrewa Younga, priatelia, vôbec nie sú tým, čo mal Izrael na mysli.

Téma č. 2 — Keď Organizácia Spojených národov v roku 1947 vyhlásila Izrael za samostatný štát, Spojené štáty boli prvou veľmocou, ktorá mu poskytla diplomatické uznanie. Odvtedy medzi vládami oboch krajín existuje osobitný vzťah. Zásadnou zložkou jeho udržiavania bola domáca podpora v Spojených štátoch. Viac než tri desaťročia bola americká verejná mienka všeobecne proizraelská, ale aféra Andrewa Younga spôsobuje, že mnohí Američania vidia Izrael v inom svetle. Jednak sa teraz kladú otázky o izraelských spravodajských aktivitách v Spojených štátoch. V minulosti to nikdy nebolo verejnou témou, mení sa to však pre spôsob, akým Youngova aféra prepukla naplno.

Šestnásteho augusta, deň po rezignácii, Young usporiadal tlačovú konferenciu v Organizácii Spojených národov. Slovom BBC z toho večera, Young vinil Izrael z udalostí, ktoré viedli k jeho rezignácii. V ten istý deň Atlanta Constitution oznámil, že izraelskí spravodajskí agenti špehovali Youngovo stretnutie s predstaviteľom OOP Terzim. Noviny uviedli, že to Izraelu umožnilo spochybníť Youngovo pôvodné vyhlásenie, podľa ktorého bolo stretnutie neúmyselné. Izraelský veľvyslanec pri OSN Blum správu okamžite poprel; keď sa však na to spýtali Younga, povedal, že predpokladal odpočúvanie, ale bolo mu to jedno. Odvtedy sa správy o izraelskom špehovaní v Youngovej epizóde ďalej množili.

Izraelské popretia iba viedli k čoraz podrobnejším správam o špehovaní a v tomto procese sa kladú širšie otázky o izraelskom špehovaní tu v Spojených štátoch. To všetko veľmi znepokojuje izraelskú vládu, pretože, priatelia, zanechali stopy. Skutočnosťou je, že Mossad, izraelská spravodajská služba, je v Spojených štátoch veľmi aktívny; porušuje tým však tajnú dohodu, ktorá mu tieto aktivity zakazuje. Na oplátku má naša CIA zakázané tajné aktivity v Izraeli. Napodiv môžem oznámiť, že CIA dohodu dodržiavala, ale obe služby spolupracovali pri tragédii v Jonestowne v Guyane, ako som odhalil v Audio liste č. 40. Izrael sa obáva, že odhalenie aktivít Mossadu tu prerastie do veľkého verejného prípadu. Z technického hľadiska by stovky agentov Mossadu v Spojených štátoch mohli byť zhromaždené a vyhostené. Keby sa to urobilo s veľkým rozruchom, dopad na izraelský obraz tu v Amerike by mohol byť zničujúci. Aj svetová mienka by sa od Izraela odklonila, takže sionisti robia všetko, čo môžu, aby sa nekonalo vyšetrovanie. Najviac chcú, aby spor jednoducho zmizol. Zároveň sa snažia prezentovať izraelské spravodajstvo v čo najlepšom svetle. Napríklad 21. augusta vo Washington Star vyšiel článok nazvaný: „Diskrétny Mossad označovaný za najlepší na svete.“ Článok je postavený prevažne na

vyjadreniach bývalých amerických spravodajských predstaviteľov, nie Izraelčanov. Vyvoláva dojem, že mocný Mossad by ľahko mohol špehovať kohokoľvek chce; máme však tiež veriť, že by jednoducho neurobili niečo také ako špehovanie stretnutia Younga s Terzim. Otázky o izraelskom špehovaní v Youngovej afére však zatiaľ odmietajú zmiznúť. Dvadsiateho tretieho augusta Washington Star priniesol správu, v ktorej citoval nemenovaný americký zdroj: „Izraelčania si Arabov okolo Organizácie Spojených národov pokryli ploštícami, odpočúvaním a sledovaním. Young do toho rovno vošiel.“ Článok hovorí o Youngovej epizóde podstatne viac a potom sa rozširuje na tému izraelského špehovania tu vo všeobecnosti. Napríklad, citujem: „Podľa jedného zdroja je New York centrom izraelského špehovania v Spojených štátoch a bol ním celé roky.“ Ďalší citát: „Pri jednej príležitosti americkí predstavitelia zistili, že izraelská odpočúvacia operácia používala ako krytie miestnu synagógu.“ A posledný citát: „Navyše každý rok v New Yorku existuje množstvo prípadov, keď boli izraelskí agenti identifikovaní pri vydávaní sa za agentov FBI, dokonca so zdanlivo autentickými preukazmi.“

Podľa akéhokoľvek meradla, priatelia, takéto slová vo významných amerických novinách signalizujú zmenu oproti minulosti. Spor o spravodajské aktivity sa môže stať významným dôsledkom Youngovej aféry proti Izraelu; je tu však ďalší domáci dôsledok, ktorý je ešte dôležitejší: pretrhávajú politických a iných väzieb medzi černochochmi a Židmi. Tieto napätia sú veľmi skutočné, priatelia, a narastali od polovice šesťdesiatych rokov; až teraz však prepukli otvorene, aby ich všetci videli. Katalyzátorom bola, samozrejme, Youngova aféra. Doteraz prakticky jedinými Američanmi, ktorí o tomto napätí vedeli, boli samotní černosí a Židia, ale najsilnejšie pocity v tomto rozkole majú černosí. Oni cítia, že im bolo ukrivdené, preto si myslím, že najjednoduchšie je opísať situáciu slovami samotných černochochov.

Šestnásteho augusta sám Young obvinil Izrael, že urobil jeho rezignáciu nevyhnutnou. V ten istý deň bolo zverejnené, že americký veľvyslanec v Rakúsku Milton Wolf sa trikrát stretol s predstaviteľmi OOP; Wolf, ktorý je Žid, však nedostal pokarhanie, a už vôbec nebol nútený rezignovať! Pre černochoch tá správa pridala urážku k ujme. Nasledujúci deň, 17. augusta, to bolo ešte horšie. Oznámilo sa, že Spojené štáty predložili prekvapivý návrh týkajúci sa rezolúcie Bezpečnostnej rady o palestínskych právach. Spojené štáty požiadali Izrael o podporu americkej predloženej rezolúcie v tomto zmysle, ale bez úspechu. Po tej správe Andy Young vyzeral iba ako obeť baránok novej americkej politiky. Černosí sa pýtali: „Prečo Andy? Prečo černochoch?“ V ten istý deň sa Young vyjadril v relácii NBC „Today Show“ a jeho slová zopakovala BBC World Service. Younga sa pýtali na latentný antisemitizmus v černošskej komunite a on povedal, citujem:

„Myslím si, že môže existovať odpor voči istému druhu arogancie, ktorý sa zdôrazňoval najmä v newyorskej tlači; bola tam akási arogancia židovskej moci, titulky hovoriace: ‚Židia žiadajú Youngovo odvolanie.‘ Myslím si, že to spôsobilo reakciu černošskej komunity, ktorá je prirodzenou reakciou, ale v žiadnom prípade to nepredstavuje antisemitizmus.“

Nasledujúci deň, 18. augusta, článok v New York Daily News ilustroval rastúcu reakciu černošskej Ameriky. Napísal ho černošský komentátor Earl Caldwell. Mal názov: „Napokon hral ich hru — a prehral.“ S odkazom na deň po Youngovej rezignácii Caldwell napísal, citujem:

„Vo štvrtok bolo popoludnie plné následkov. Volanie po jeho rezignácii prišlo predovšetkým zo židovskej komunity. To je fakt. A teraz narastala spätná reakcia, pred ktorou Andrew Young varoval izraelského veľvyslanca. Dole na schodoch misie reverend Jesse Jackson hovoril, že Andrew Young bol obeť baránok a že to nebol Klan, ktorý inicioval Bakkeho prípad, že to nebol Klan, ktorý sa zaoberá južnou Afrikou, a že to nebol Klan, ktorý vyvinul tlak na prepustenie Andrewa Younga; boli to naši bývalí spojenci. A spätná reakcia narastala.“ (Koniec citátu z komentára Earla Caldwell.)

Rozkol medzi černochochmi a Židmi sa naďalej zväčšuje, priatelia. Skupina černošských duchovných zo Southern Christian Leadership Conference sa už stretla s Palestínčanmi a oznámila podporu palestínskym právam. A počas posledných dní odvysielala American Forces Radio and TV Service sériu veľmi silných komentárov k situácii. Komentátorom bol James Rowe z Mutual Black Network. Na rozdiel od väčšiny ostatných programov v rozhlase amerických ozbrojených síl po Roweových komentároch nasleduje vyhlásenie o zodpovednosti pochádzajúce z Mutual Black Network; vysielajú sa však priamo našim vojakom tu aj v zahraničí. A, samozrejme, naše dnešné ozbrojené sily majú veľmi vysoký podiel černochoch doma aj v zahraničí.

Roweove komentáre k Youngovej afére sú poučné z dvoch dôvodov. Jednak ilustrujú rastúcu spätnú reakciu mnohých černochoch proti Izraelu; Rowe však tiež pripomína poslucháčom niektoré historické súvislosti, ktoré treba zohľadniť. Väčšina Američanov, černochoch či iných, si tieto súvislosti nepamätá alebo na ne aspoň nemyslí. Vo svojom komentári pred štyrmi dňami, 23. augusta, Rowe začal, citujem:

„Je čas, aby Spojené štáty prestali ustupovať Izraelčanom a začali sa vážne zaoberať rokovaním o mieri na Blízkom východe. Zakaždým, keď niečo urazí Izrael, americké židovské obyvateľstvo sa zdvihne. Očakávajú podporu černošských Američanov, napriek odmietaniu židovských skupín podporovať niektoré naše najnovšie záujmy. Židovské skupiny nás opustili, keď prišlo na opačnú diskrimináciu. Napriek tomu je dôležitejšie, čo je SPRÁVNE a čo NESPRÁVNE. Je nesprávne podporovať etnickú skupinu, keď sa mylí, a Izrael sa mylí v zaobchádzaní s Palestínčanmi. Nemôžeme naďalej platiť za Hitlerove chyby. Izraelu nemožno dovoliť páchať na inej skupine ľudí to, čo sa Nemci pokúsili urobiť im v druhej svetovej vojne. Ak má Izrael právo existovať, má ho aj štát Palestína. Cieľom teraz má byť: Ako to dosiahneme?“

Ďalej Rowe povedal:

„Amerického veľvyslanca v Rakúsku nepožiadali o rezignáciu, hoci sa niekoľkokrát stretol s predstaviteľmi OOP. Prečo teda musel rezignovať Andrew Young? Prečo sa prvý černošský americký veľvyslanec musel stať obeťným baránkom plánu na upokojenie Jeruzalema a židovskej lobby tu? Je to mimoriadne zložitá a oveľa väčšia než obavy o ropu z regiónu.“

Nasledujúci deň, 24. augusta, James Rowe povedal o Youngovej rezignácii viac a veľmi stručne zahrnul aj dejiny. Tu je úryvok z jeho komentára, citujem:

„Nemôžeme sa nechať zatlačiť do obrany zakaždým, keď americká židovská lobby kritizuje černochoch ako antisemitov, pretože s nimi nesúhlasíme. Každého, kto nesúhlasí s tvrdým izraelským postojom, považujú v Jeruzaleme za antisemitu. Ak má byť niekto obvinený zo zodpovednosti za súčasnú krízu na Blízkom východe, má to byť Veľká Británia. A ak má byť niekto obvinený z dlhotrvajúceho konfliktu v tejto oblasti sveta, má to byť Izrael. Británia mala pod mandátom Spoločnosti národov kontrolu nad územím, ktoré tvorilo Jordánsko a Palestínu. Briti tam chceli ukončiť svoj kolonializmus a dovolili sionistom nekontrolované sa sťahovať dnu a Palestínčanov nechali Jordáncom. Palestínčania zostali bez domova, pretože Londýn nedotiahol odporúčanie Organizácie Spojených národov vytvoriť dva samostatné štáty — jeden pre Izraelčanov a jeden pre Palestínčanov. Zdá sa, že Izrael chce Palestínčanov úplne odstrániť zo scény. Teraz prichádza karta Andrewa Younga. Ako Spojené štáty podporia ľudské práva Palestínčanov bez urazenia našich dlhoročných a neústupných priateľov v sionistickom hnutí? Spojené štáty čelia potrebe podporiť ľudské práva Palestínčanov — ale za cenu urazenia Židov. Možno bol Andy Young skúškou toho, ako veľmi by sa Izrael urazil, keby sa Amerika rozhodla vyhovieť požiadavkám Organizácie za oslobodenie Palestíny.“ (Koniec citátu z Roweovho komentára z 24. augusta.)

Priatel'ia, na Youngovej afére nebolo nič náhodné. Tým, ktorí nevedia o tajnom ruskom preberaní moci tu vo Washingtone, to všetko pripadá ako veľká chyba; v skutočnosti však mocný izraelský Mossad práve prekabátila ruská KGB. Rusi prostredníctvom robotoidov v Bielom dome ovládajú takmer všetky najvyššie pozície vo vláde Spojených štátov. Vyvolali stretnutie Younga s Terzim 26. júla a pritom vedeli, že ho bude sledovať izraelské spravodajstvo. Rusom sa podarilo napláňovať a usmerniť udalosti spôsobom výhodným pre Rusko.

V Audio liste č. 46 som spomenul, že izraelský premiér Begin bol nahradený robotoidom, rovnako ako egyptský Sadat. V týchto krajinách neprebíha hromadná robotizácia. Použitím svojho Beginovho robotoida mohlo Rusko zabezpečiť, aby izraelská politika urobila z Youngovho kontaktu s OOP problém. Toto konanie vyvolalo spätné reakcie proti Izraelu, ktoré som už rozoberal. Posilnilo tiež obraz Palestínčanov na medzinárodnej scéne. Youngov rozruch navyše poskytuje Spojeným štátom zámienku postupne prejsť k priaznivejšiemu zaobchádzaniu s palestínskou vecou. Priatel'ia, nastanú však ďalšie zmanipulované udalosti, ktoré odvedú vašu pozornosť od aféry Andrewa Younga, všetky vytvorené priateľmi Izraela, ktorí stále zostávajú v našom ministerstve zahraničných vecí.

Ruským terčom v afére Andrewa Younga sa na prvý pohľad zdajú byť všetci Židia v Izraeli aj v Spojených štátoch, ale nie je to tak. Skutočným terčom týchto kremľovských manévrov je politická sila nazývaná SIONIZMUS. Mnohí Židia nie sú sionisti a existujú aj sionisti, ktorí nie sú Židia; sionizmus sa však vydáva za hnutie hovoriace za všetkých Židov. Z dôvodov, ktoré rozoberiem v tretej téme, Kristovi nasledovníci, ktorí dnes vládnu Rusku, zamýšľajú úplne zlomiť sionizmus ako silu vo svete. Významnou súčasťou toho má byť rozobratie sionistickej moci tu v Amerike. Na tento účel bola aféra Andrewa Younga zosnovaná tak, aby uvoľnila politické tlaky medzi Židmi a černochochmi. Na povrchu sa zdá, že to znamená všetkých Židov; komentáre Jamesa Rowea, ktoré som citoval, však naznačujú, že sa zameranie už zužuje. Černošskí vodcovia sa pozorne obzerajú; a keď sa pozerajú na sionistov, robia to zamračení a s prižmúrenými očami.

Téma č. 3 — Už sú to takmer dva roky, čo som prvýkrát zverejnil zvrhnutie bolševikov v Rusku; ako vedia moji starší poslucháči, je to výsledok šiestich desaťročí zápasu súdržnej skupiny domácich ruských kresťanov. Teraz chcú zničiť bolševizmus na celom svete. Kremľská kampaň na vyhladenie bolševizmu je oficiálne stále tajomstvom; nech je však bolševizmus akokoľvek dôležitý, vládcovia Kremľa ho považujú iba za jedno veľké chápadlo obrovského hada; a hoci svoj antibolševizmus taja, nijako neskrývajú odpor voči tomu, čo vidia ako ďalšie chápadlo. Tým chápadlom je SIONIZMUS.

Pôvod moderného sionizmu siaha do konca 19. storočia, ale prvý významný míľnik smerom k vytvoreniu židovského štátu nastal v roku 1917. Veľká Británia hľadala všetkých priateľov, ktorých mohla nájsť vo vtedajšej „Veľkej vojne“. V tom roku boli Spojené štáty vtiahnuté do tejto vojny so zámernou pomocou prezidenta Woodrowa Wilsona. V tom istom roku však bolševická revolúcia vyradila Rusko z vojny proti Nemecku. Spojenci teda boli stále pod veľkým tlakom; a aby získali rastúcu moc sionistického hnutia na stranu Británie, bola vyhlásená slávna Balfourova deklarácia. Lord Balfour oznámil, že Británia bude priaznivo hľadiť na vytvorenie národného domova židovského ľudu v Palestíne. Väčšina Američanov bola príliš zaujatá vojnovými správami, aby dlho premýšľala o Balfourovej deklarácii v Británii; krátko po skončení vojny však bol zverejnený významný protest proti plánu sionistov. Piateho marca 1919 čitatelia New York Times na strane 7 videli dlhú PETÍCIU s titulkom: „PROTEST PREZIDENTOVI WILSONOVI PROTI SIONISTICKÉMU ŠTÁTU.“ Keby sme taký titulok videli dnes, väčšina z nás by mu pravdepodobne venovala málo pozornosti. Predpokladali by sme, že ide o dielo Arabov, a obrátili stranu; tento protest z roku 1919 však predložili a podpísali výlučne Židia. A nebola to nejaká malá odštiepená skupina nespokojencov, bola to plejáda židovských hviezd v americkej politike, vzdelávaní, práve, obchode, medicíne, žurnalistike a bankovníctve, ako aj

významní rabíni; ľudia ako kongresman Julius Kahn z Kalifornie, ktorý viedol zoznam; Henry Morgenthau starší, bývalý veľvyslanec v Turecku; Simon Wolf, bývalý konzul v Egypte; Max Senior, bývalý prezident National Conference of Jewish Charities; profesor Morris Jastrow z Pensylvánskej univerzity; Adolph Ochs, vydavateľ New York Times; Lessing Rosenthal, chicagský právnik; doktor Julius Rosenstein, chirurg v nemocnici Mount Zion v San Franciscu; L. H. Kampner, starosta Galvestonu v Texase; I. W. Hellman, prezident Union Trust Company v San Franciscu; a mnohí ďalší.

PETÍCIA sa začína, citujem:

„Kedže blížiaci sa mierová konferencia nepochybne zváži budúcu formu vlády v Palestíne, my, dolupodpísaní občania Spojených štátov, sa spájame v tomto vyhlásení, ktoré predkladá naše námietky proti zriadeniu židovského štátu v Palestíne, ako ho navrhujú sionistické spoločnosti v tejto krajine a v Európe.“

Predkladatelia petície cítili, že, citujem, „vyjadrujú názor väčšiny amerických Židov“. Na podporu toho poukázali, citujem:

„Americkí sionisti predstavujú podľa najnovších dostupných štatistík iba malú časť Židov žijúcich v tejto krajine, približne 150 000 z tri a pol milióna.“

Ako zdroj citovali vydanie „American Jewish Yearbook“ z roku 1918 vo Philadelphii.

PETÍCIA ďalej vyslovuje nielen protest, ale aj sériu varovaní. Signatári sympatizovali s myšlienkou, citujem, „útočiska v Palestíne alebo inde“. Cítili, že by to bolo dobré čisto ako útočisko pre Židov žijúcich pod útlakom; boli však ostro proti sionistickým požiadavkám na, citujem, „reorganizáciu Židov na národný celok, ktorému sa teraz alebo v budúcnosti zverí územná suverenita v Palestíne“.

Židia, ktorí pred 60 rokmi publikovali túto PETÍCIU proti sionistickému štátu, sa ukázali ako proroci. Ako väčšina prorokov, ich varovania zostali nevypočuté; viac než tri desaťročia však udalosti na Blízkom východe naplňali ich varovania v tele, krvi a tragédii.

Môžem iba vyzdvihnúť niekoľko bodov z antisionistickej PETÍCIE, ktorá je dlhá a podrobná, ale dejiny vyžadujú, aby sme vedeli o úsilí antisionistických Židov odvrátiť tragédiu, hlbokú tragédiu. Poukázali na to, že sionisti požadovali, citujem:

„Domov nielen pre Židov žijúcich v krajinách, kde sú utláčaní, ale pre Židov všeobecne. Žiaden Žid, nech žije kdekoľvek, sa nemôže považovať za oslobodeného od dôsledkov takéhoto udelenia.“

Z praktického hľadiska, priatelia, poukázali na to, že maličká Palestína nemôže pojať všetkých Židov, ktorí vtedy žili na svete. Už samotných 6 až 10 miliónov v Rusku a Rumunsku by spôsobilo beznádejné preľudnenie; okrem toho však namietali proti tomu, čo nazvali „politickou segregáciou“. Cítili, že je nedemokratická aj nebezpečná pre samotných Židov na celom svete. Obávali sa, citujem:

„Všetci Židia odmietajú každé podozrenie z dvojitej lojality; podľa nás je však nevyhnutne obsiahnutá v zriadení suverénneho štátu pre Židov v Palestíne a nijakou logikou ju z neho nemožno odstrániť.“

Dodali, citujem:

„Tí, ktorí podporujú takúto obnovu, ju spravidla presadzujú nie pre seba, ale pre iných. Tí, ktorí takto konajú a zároveň trvajú na svojej vlasteneckej oddanosti krajinám, ktorých sú občanmi, sa vo svojom hlásení k sionizmu klamú sami.“

Obávali sa, že tlak na dvojité lojalitu bude samotných Židov vnútorne rozpolcovať, a mali obavy, že to nahrá tým, ktorí považovali Židov, citujem, za:

„Cudzincov v každej krajine, neschopných skutočného vlastenectva a vedených iba nekalými a sebeckými motívmi.“

Citovaním sira Georgea Adama Smitha, vtedajšej autority na Palestínu, tiež predvídali budúce krviprelievania, citujem:

„Nie je pravda, že Palestína je národným domovom židovského ľudu a žiadneho iného ľudu. Nie je správne nazývať jej nežidovských obyvateľov Arabmi ani hovoriť, že nezanechali žiaden obraz svojho ducha a nevytvorili dejiny okrem veľkej mešity; nemôžeme ani obísť skutočnosť, že kresťanské spoločenstvá vlastnili svoju časť tejto krajiny tak dlho ako kedykoľvek Židia.“

PETÍCIA tiež hovorí, citujem:

„Nároky na rôzne časti tohto neurčeného územia by nepochybne vyvolali trpké spory. Vystaviť Židov možnému opakovaniu takého trpkého a krvavého konfliktu, ktorý by bol nevyhnutný, by bolo zločinom.“

Napokon uzavreli slovami:

„Neželáme si, aby bola Palestína teraz alebo kedykoľvek v budúcnosti zorganizovaná ako židovský štát.“

Priatelja, sionistom sa však podarilo zmariť tento apel významných amerických Židov. Izrael sa stal štátom v roku 1947 a predpovedané krviprelievania sa začalo okamžite. Izraelský terorizmus Menachema Begina a ďalších spôsobil, že palestínska krv tiekla červená po uliciach. Palestínčania sa stali utečencami vo vlastnej krajine a hranice Izraela sa začali rozširovať. Čoskoro nezostalo nič z toho, čo sa nazývalo Palestína.

Blízkovýchodný vojnový plán, ktorý Rusi zastavili v máji 1979, zahŕňal sionistov v spojení s bolševikmi. Rusi sú odhodlaní ukončiť hrozbu jadrovej vojny; po 30 rokoch izraelských dejín dospeli k rovnakému záveru o sionizme ako o bolševizme. Sú presvedčení, že na svete nebude mier pre Žida, moslima ani kresťana, pokiaľ bude sionizmus existovať. Preto sú teraz vo vojne na dvoch frontoch, aby zničili sionizmus aj bolševizmus.

Noví vládcovia Ruska dávno zistili, že sionizmus a bolševizmus majú spoločný pôvod. Tento pôvod zahŕňal ROTHSCHILDOVCOV, ale aj iných, takže teraz sledujú stopu satanskej moci k jej pôvodu pomocou svojich tajných zbraní — robotoidov. Práve teraz útočia na chápadlá svetovej moci, ako sú SIONIZMUS a BOLŠEVIZMUS; keď však dozreje čas, dúfajú, že udrú na samotnú hlavu svetovej satanskej moci.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.